

Zuzana Barilová
ilustrovala Martina Becková

Mia a delfín

bamb**o**ok

Emě, Anně a všem dětem,
které milují moře...

Zuzana Barilová

ilustrovala Martina Becková

Mia a delfín

bamb**ook**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Barilová

Mia a delfín

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8649. publikaci

Ilustrace Martina Becková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Martina Becková, 2022

ISBN 978-80-271-6639-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-3493-9 (print)

Zelený ostrov	7
Na vlnách	11
Letní bouře	15
Bílé překvapení	19
Neuvěřitelný Koko	23
Kam zmizel Nik?	27
Detektivní pátrání	31
Nečekaná Vločka	36
Tajemná zátoka	41
Nikův poklad	45
Mořská víla Mia	49
Podává se sépie	53
Stříbro ze dna	57
Skluzavka Pana Poplety	61
Medailon	65
Svět pod hladinou	69
Nezvaná návštěva	73
Pořádně popletený nápad	77
Kapitán zasahuje	81
Tak zase v létě, Zelený ostrove	85

elený ostrov

Někde mezi chorvatskými ostrovy Korčula a Hvar, kde jsou vlny tyrkysově modré a stáčí pěnu jako třpytivě bílou šlehačku, ještě žijí celé rodiny delfínů. Mláďata jsou zrovna tak chytrá, hravá a štěbetavá jako děti, které o letních prázdninách zaplní pobřeží. Zlatavě opálené běhají po pláži a rozzářenýma očkama hledají mušle.

Mia cestovala na Zelený ostrov každé léto. Její děda byl kapitán. Ano, slyšíte dobře, kapitán. Spolužáci ze třídy to Mie nechtěli věřit. „Kapitán jo? A není rovnou kosmonaut?“ Ne, není!

Děda byl opravdový kapitán, který se plavil na lodi po moři, opálenýma svalnatýma rukama svíral kormidlo a zpod kapitánské čepice mu trčely bílé vlasy spleené solí. Vypadal, jako by vyplul z pohádkové knížky. Měl tedy docela staříčkou a oprýskanou loď, to musela uznat i Mia. Krásným jachtám se skleněnými čumáky a lesklými sedačkami, které se houpaly ve velkém přístavu, se nemohla vyrovnat. Jenže Miin dědeček měl něco daleko cennějšího než nablýskanou plachetnici. Znal moře. A znal ho opravdu dobře. Věděl přesně, kam se plavit, když chtěl nachytat ryby. Věděl, kde nastražit past na humry, a také dobře tušil, kam plout, když chtěl ukázat skupině výletníků delfíny.

Letní moře měla Mia nejraději. V zimě bylo příliš šedivé a smutné, stejně jako dědeček v křesle. Zato s prvním

jarním sluníčkem se malý ostrov zazelenal, moře radostně zmodralo a děda se s vervou pustil do oprav svého korábu. Letos vyrobil nové dřevěné sedačky pro návštěvníky. Každý den na ně čekal v přístavu, a když se jako hejno pestrobarevných káčátek nasunuli po můstku na loď, děda se rozzářil. Pyšně je vozil na malé ostrůvky bez turistů, krásné bílé pláže, do těch nejlepších rybích restaurací, kde vám připraví právě ulovenou chobotnici přímo před očima, nebo na tajná místa, kde bylo ještě pořád možné vidět něco neuvěřitelného. Stříbrné delfíny, kteří se předhánějí, kdo udělá třpytivější výskok a komu se povede pozoruhodnější obrátka nad vlnou.

Mia měla doma fotografii, na které kormidluje dědečkovu loď, když jí byl pouhý rok. I když možná tehdy byla jen ráda, že ji kormidlo podpírá, aby se udržela na nejistých buclatých nožkách...

Ted' už bylo Mie devět let a v září půjde do čtvrté třídy. Na Zelený ostrov přijela na prázdniny poprvé sama. Maminka jí před odjezdem pořád dokola opakovala: „Buď opatrná!“ Zatímco táta nejistě přešlapoval na místě a znovu a znovu přerovnával kufry.

Mia se dědečka nemohla dočkat. Docela právem se totiž domnívala, že nemá o pravidelné večerce, zákazu sladkostí před jídlem či povinném opakování násobilky nejmenší představu. Však ji také uvítal slovy: „Hurá! Moje malá královna je tady! Konečně bude někdo kormidlovat *Miu* místo mě!“

Ano, děda pokřtil svou loď *Mia*. A dívka skutečně doufala, že jí plavidlo půjčí, když bude na Zeleném ostrově bez rodičů.

„Táto, opovaž se,“ vrtěl hlavou Miin tatínek. Jenže rodiče odlétali na dalekou cestu, a o lodi, psu Nikovi i každodenním programu bude rozhodovat *Mia*. A možná taky trochu děda.

A děda ze všeho nejvíce zbožňoval *Miu* a svou loď. Obě se totiž jmenovaly po babičce. *Mia* ji nikdy nepoznala, ale dědeček o ní vyprávěl jako o krásné mořské víle, kterou na pobřeží Zeleného ostrova kdysi záhadně potkal. Tento rodinný příběh už ale *Mia* spolužákům ve škole raději nevykládala. Děda kapitán a babička mořská víla – to by na ně bylo už kapku moc. Ostatně ani *Mia* si tou záležitostí s mořskou pannou nebyla úplně jistá.

Na druhou stranu, podle zarámované fotografie z útesu měla babička vlnité vlasy až do pasu, plavky z perel a nevypadala jako nikdo jiný než mořská princezna.

... Brzy vyplouváme!

Ranní prázdninové sluníčko pošimralo Miu na tváři velmi brzo. Probudila se v pokojíčku, který kdysi patřil tatínkovi. Modré tapety s delfíny, medaile z mnoha závodů v plachtění, vlastnoručně vyrobená harpuna a zaprášená horolezecká lana. Ze všeho dýchalo dobrodružné dětství malého kluka, který celé dny lezl po skalách nebo brázdil moře.

Podle šramotu v kuchyňce už dědeček chystal něco dobrého na zub. Mia začenichala. Bílá káva a vajíčka, mňam! Po rodičích se jí zastesklo jen na vteřinku. To když si na svém novém bílém telefonu přehrála video, kde jí máma s tátou zvesela mávali z letiště. Dala jim pusu na obrazovku a s dusotem seběhla schody.

„Vyrážíme na moře!“ zamával na ni děda pánví na přivítanou tak zhurta, že smažená vejce létala vzduchem na všechny strany. Nik se na ně radostně vrhnul, div se nepřerazil. Skokem přes židli smetl konvici s kávou a zhltl nečekanou svačinku ze země. Mia očekávala trochu křiku a uklízení, ale s dědou to kupodivu ani nehnulo.

Když se před pár lety puntíkatý dalmatin nalodil na dědečkův koráb v přístavu, byl vyhublý na kost. Od té doby už se od starého kapitána nevzdálil ani na krok. Pokud si na dědu někdo dovoloval, a to se stávalo málokdy, Nik

se z mazlivého puntíka proměnil v hrozivého bojovníka s vyceněnými zuby. S Nikem se děda nikdy nemusel nikoho bát. A také se rozhodně nemusel obávat, že by nějaké jídlo přišlo nazbyt. Dalmatin Nik totiž spořádal absolutně všechno, na co přišel. Od chciplé ryby až po dědovu nestřeženou snídani. Přestože už dávno nebyl malé štěňátko, radostně teď hupsnul Mie na klín! Ani nebyla pod vším tím hebkým černobílým kožíškem vidět. Láskyplně jí olízl nos i uši a ocasem zametal hrnky ze stolu.

„Na! Tady máš mou slaninu a hybaj dolů!“ smála se Mia a odstrčila dalmatina na zem.

K nalodění nemusel děda pobízet dvakrát ani děvčátko, ani psa. Dalmatin Nik seděl hrdě na přídi první ze všech. Jako každé ráno nastavil čenich větru a čekal, až kapitán odváže loď. Mia se usadila vedle kormidla. Děda otočil klíčem, posunul páku a loď začala kdesi dole vrčet a hučet. Mia, děda i Nik vyplouvali ze Zeleného ostrova. Sluníčko pálilo, obloha byla čistě modrá jako pomněnka a vlny házely oslnivá prasátka.

Dívka pozorovala mořskou pěnu a mhouřila oči proti slunečním paprskům i větru. Když vtom se ozvalo hop a svist! Mia se rozrušeně naklonila přes zábradlí. Co se to tam dělo? To přece nebyla další tyrkysová peřej! A pak zase. Svist, svist a hop! „Dědo! V moři něco skáče! Já to viděla!“ křičela Mia a horečnatě ukazovala rukou do vln.

„Počkej, počkej, na to se podívám,“ odvětil dědeček, promnul si vousy a dalekohledem zapátral po moři.

„No jo, jsou tady,“ pravil děda spokojeně, jako by se nic zvláštního nedělo.

„Kdo?! Kdo je tady?“ pištěla Mia a nemohla uvěřit vlastnímu štěstí. Zírala do dalekohledu a přímo před lodí si to skákala rodina stříbrných delfínů. Byli vidět jen na chvíličku. Šedivě lesklý oblouk, který se mihl nad hladinou, a za ním další a další. Mia okamžitě zatoužila svůj objev ukázat všem! Mámě, tátovi, kamarádkám, každému, koho znala... „Dědo! Niku! Delfíni jsou tady!“

„Delfíni tu žijí, Mio, ještě je určitě uvidíš. Znáám místa, kde večer odpočívají a nadechují se s mláďaty na hladině. Však si je prohlídneš. A možná i mnohem víc zblízka,“ usmíval se děda, hrdý jako páv na své moře. „Jedno je jistý. Kde jsou delfíni, tam je i čistá voda. My všichni ze Zelenýho ostrova čistíme pobřeží a sbíráme smetí. Delfín nebo krab si těžko pošmáknou na sáčku nebo kelímku od kafe, že jo,“ vrtěl děda hlavou a kormidloval si to k přístavu na pevnině. Mia už z hladiny nedokázala spustit oči. Co tu bude, nenechá si uplavat jediného delfína bez povšimnutí!

... Kdy je asi zase uvidí?

Letní bouře

Letní dny plné sluníčka a koupání ubíhaly nenápadně jeden za druhým, aby si děti nevšimly, že se jim rychle ukrájí z prázdnin. Mia ani pořádně nevěděla, který je den. Tak to totiž o správných prázdninách chodí. Holky a kluci zaznamenají uprostřed všeho toho běhání, her a plavání jen to, že mají hlad nebo chuť na jahodovou zmrzlinu.

Máma s tátou dcerce posílali dobrodružné vzkazy z dalekých zemí, kde by cestování s batohem na zádech pro Miu nebylo. Zrovna prý vystoupali na velikou horu a pře-spali zavěšení v houpacích sítích. No tak to Mia pěkně pozdravuje, ale byla na výsost spokojená v posteli s blan-kytným povlečením s mořskými koníky.

I u moře se ale umí obloha pořádně zatáhnout. Drobné mráčky, které si ráno pokojně pluly jako malá jehňátka, se odpoledne proměnily v pořádné černé berany a zvedl se víchř, jaký Mia na Zeleném ostrově nepamatovala. Děda se tentokrát neuculoval ani si z Mii neutahoval, že je malá bázlívká. Metl si to k lodi, co mu prastaré pantofle do-volovaly. Loď se musí na velkých vlnách řádně přivázat a zakotvit. To ví každý kapitán. Jinak by se rozlámala o nedaleké útesy.

Poryvy větru už byly plné kapek z moře a ohýbaly palmy jako stébla trávy. Mia by přísahala, že viděla vzduchem

prolétnout i nafukovací člun! Nebe potemnělo a dívka sledovala, jak se její vlídné tyrkysové moře proměnilo v černou, děsivě zvlněnou masu. Rychle pozavírala okna i okenice a dotáhla štekajícího Nika do domu.

„Vlny mají aspoň tři metry,“ hulákal děda proti větru a doběhl na terasu. Spolu pak pozorovali představení, které se na mořských ostrovech tak často nevidí. Letní bouři.

Ráno bylo po vichřici a moře se tvářilo jako nevinátka. Bylo světlounce modré, hladké jako zrcadlo s tisíci třpytkami. Pláže byly plné řas i nanesených předmětů a lidé na Zeleném ostrově sbírali rozlétané věci a zametali palmové listí. Mia se rozhodla prozkoumat pobřeží po bouři na svém paddleboardu. Červené prkno s pádlem dostala od tatínka spolu se záchrannou vestou, aby si své mořské prázdniny jaksepatří vychutnala.

Nejraději by kolem té naplavené hromady smetí, řas i rybářských sítí na pláži proplula s nakrčeným nosem co nejrychleji. Jen kdyby tam pořád něco tak zvláštně nešplouchalo. Moře a vlny samozřejmě pořád šuměly, jenže pravidelně. Ale tohle bylo jiné. Kvík a šplích, plác a šplouch. Určitě tam uvízl racek, pomyslela si Mia a začala pádlovat ke břehu. V tříštících se vlnách, v nánosu nepořádku a rybářských sítí se vynořovala a zase mizela bílá lesklá koule. Trochu to vypadalo jako nafukovací míč, jenže Mia už někde vzadu v mysli věděla, že ta věc je živá. A co víc, že potřebuje pomoc.

Třáslly se jí ruce. Popravdě řečeno by to nejraději obrátila, vrátila se zpátky k jejich domu na útesu a požádala dědu o pomoc. Ale ten tvor by se mezitím mohl utopit... Ach jo, jaká škoda, že tu s ní nebyl alespoň Nik.

Mia se na rozdíl od rodičů necítila ani trochu dobrodruh. S přemáháním máchla pádlem dvakrát doleva, třikrát doprava a spěšně vytáhla prkno na břeh. Opatrně našlapovala po pichlavých kamenech porostlých řasou a blížila se k naplavené haldě. Pádlem štitivě nadzvedla zamotanou rybářskou síť. Zvedala ji víc a víc, plná klestí i řas byla pořádně těžká! Narážející vlny jí navíc vůbec nepomáhaly. Mie bušilo srdce jako o závod. Neměla by přece jen tu záhadu nechat svému osudu a plout pro dědečka? Mia váhala...

... Co mohlo v rybářské síti uváznout?

Bílé překvapení

Ta zamotaná věc byla rozhodně živá. Kdepak bílý míč. Tvor lapený v síti a bójkách sebou poplašeně mrsknul. Mia si dodala odvalu a pevně chytila rybářskou síť oběma rukama. Zatáhla ze všech sil a ucítla škubnutí. Část sítě se uvolnila. Tohle racek rozhodně nebude, pomyslela si překvapeně Mia. Na ptáka to bylo příliš velké a těžké. Odhodila kusy větví, plastového smetí a fuj! Teď dokonce narazila na chcíplou rybu! Blé, ještě tohle. Mia ji s odporem mrskla na břeh. Koho to tam síť vlastně uvěznily?

Chycený tvor ucítal závan svobody. Když se Mia zapřela nohama a zabrala za síť ze všech sil, něco se převalilo, máchlo, plácló a na Miu se snesla pořádná sprška mořské vody i kamínků. Až děvče zprudka dosedlo na kameny. „Au!“ Šokovaně zírala na nalezeného vězně a vězeň na ni.

Na pláži ležel malý delfín! Bílé mládě delfína s kůží tak oslnivě lesklou, až si dívka musela zastínit oči. Jednu ploutev měl stále bolestivě zamotanou v rybářské síti. „Klid, klid, ty malý chudáčku, já ti pomůžu, klid,“ opakovala Mia a pomalu se blížila k mláděti v písku. „Jak to, že jsi bílý? Bílý delfín...“, mumlala si pro sebe a nemohla uvěřit tomu, co právě objevila.

Noční bouře ho vklínila do ztracených rybářských sítí, které si jako obrovská temná past pluly mořem. Braly s sebou vše, co jim přišlo do cesty, a vytvořily celý ostrov

smetí i nebohých mořských živočichů. Mia opravdu netoužila vědět, co vše se pod naplavenou hromadou ještě ukrývá. Nic pěkného by to jistě nebylo. Malý delfín měl vlastně pořádné štěstí, že se připlétl do pasti doslova jen jednou ploutví. I když právě teď zrovna moc šťastně nevypadal. Zoufale plácal ocasem do vody, komíhal hladkým tělem a vydával delfíní volání. „Ko – ko – ko,“ zvedal čumáček k obloze.

Mia se k němu pomaličku přiblížila. Byl tak překrásný. Srdce se jí svíralo nad strachem, který si musel v noci prožít. Opatrně jej zkusmo pohladila po kulaté hlavě a byl přesně tak sametově jemný, jak čekala. Odpřísáhla by, že bílé mládě přitom poklidně přivřelo očka. Mia si klekla a pozorně prohlédla ploutev na jeho boku. Nebyla jen omotaná. Černá rybářská síť se delfínovi bolestivě zařezávala do ploutve. Co teď?

Mia se vrhla k hromadě nepořádku. Musí tu najít nějaký nástroj! Co všechno lidé nevyhodí, pomyslela si sklíčeně a snažila se příliš nedýchat nosem. Odhodila za sebe kusy rozpadlého dřeva, pytle, lahve i hnijící ryby. Až narazila na kousek ulomeného špičatého plastu. Kdoví, čeho byl kdysi součástí. Teď ho každopádně uchopila jako nůž a konejšila malého delfína. Na pláži mládě zářilo jako svítivý bílý diamant.

Mie ale připadalo, že už se nehemží tolik jako předtím, a nebyla si jistá, jestli je to dobré znamení. Rychle si svlékla svou záchrannou vestu, pořádně ji vymáchala v moři